

Bonhai Bóh!

Cíklo 38.
23. sept.

Lětník 10.
1900.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju ſo kózdu ſobotu w ſsmolerjez knihicjichčeřni w Budyschinje a ſu tam doſtač ſa ſchtwórtlětnu pſchedplatu 40 np.

15. njedžela po ſvj. Trojizn.

Gal. 5, 25.

„Ssmyli w Duchu živi, dha khodžm tež w Duchu.“

W Duchu živi býz móža jeno czi, kíž ſu Khrystuſhovo Ducha doſtali. Maſch jeho? Pſches ſwjatu kſchěnizu ſy drje jeho doſtal. Ale je tež móžny w tebi a ſkutkuje to, ſchtož ſo k twojemu wěcznemu měrej hodži? Cžim hľubšho my ſwoje hréchi poſnawamy, cžim wutrobnícho wěrimy, cžim wěſciſhi móžemy býz, ſo je Boži Duch w naſchich wutrobach žiwý.

Schtož je w Duchu žiwý, tón budže tež w Duchu khodžicž. Duž ſo ſamo wě, ſo budže ponižny. Pſchetož ſchtož ſo wſchědnie a ſwěru pſched Bohom ponižuje a ma ſwoj ſamžny hréchi pſched wocžomaj, tón ujemóže doſho wo druhich ludzi, hréchach powjedacž a ſo wysche tych pſchesběhnyč, kíž ſo wot někajkeho pada pſchekhwataja. ſsamo pſched njeputnym dýrbi naſcha ſamžna kſhvalba czechnyč. Wſchak widžimy ſly kſorjen a twjerdu myſl tež w ſebi ſamym. Tón ſenjes pak praji: „Cži prěni budža poſledni a cži poſledni prěni.“ S Božej hnadi móžeja woni nam, hdyž njevahujemy a njepróbymy, bóry předy pſchicž. Al k temu ma Bóh tón ſenjes tole prawo: „Komu je wjèle date, wot teho budže tež wjèle žadane; komu je mało date, wot teho budže tež mało žadane.“

Hdze wostanje naſcha hordosč? Njehydrbimy wjèle wjazy ſwjatemu ja poſchtolej prawo dacž, hdyž praji:

„Lubi bratsja, hdyž by něhdže čłowječ wot někajkeho pada pſchekhwatahy był, dha pomhajcze iemu ſažo horje ſ czechim duchom, kíž wý duchowni ſeže?“ My njemóžemy milého a dobrocživeho Ducha Božeho w ſwojej wutrobie czucž a pſchi tym ſurowi a kruči pſchecživo bratram býz. Duž wěrni kſchecžijenjo nikoho druheho ſurowje njevotžudžea, ale Duch czecheho Jeſuža ſich wobknježi a tón njeje Duch džecži hrimanja (Mark. 3, 17.), kotrejž tón ſenjes džeshe: „Njewěſtaj, kajkeho Duchu džecži wój ſtaj?“ (Luk. 9, 55.)

Schtož w Duchu žiwý je, tón budže tež w Duchu khodžicž. To budže ſo na ponižnoſći, tak tež na luboſeži pýtnyč. Luboſež je Khrystuſhový ſaſon, kotrejž mamý dopjelnicž. O pſchecželniwý ſaſon, kíž ma Khrystuſhové mjenou bjes poſlečza teho ſaſonja. Schto předuje mi hewač Khrystuſhowa luboſež, khiba, ſo dýrbju tež lubowacž, dobrotu cžinicž, pſchecželniwý a ſcžerpliwy býz? Luboſež, kotrejž bratram wopokaſujemý, dýrbi ſamoſaprěwanje býz. To je to khodženie w Duchu. „Hdyž wý lubujecže tych, kotsiž waž lubuja, kajke myto wý ſmějecže? Nječinja to tež zlonizy? a hdyž wý ſo jenož pſchecživo waschim bratram luboſnje ſadžeržicže, ſchto wý woſebneho cžinicže? Nječinja tež tak zlonizy?“

Hdyž ſo my drje druhdy luboſnje ſadžeržimy, potom pak ſmy ſažo twjerdži a ſamowolni, ſchto je to hinač hacž khodženie w cžele, hdyž čłowječ po ſwojej ſamžnej myſli a woli cžini a njeſteji pod lahodnym Khrystuſhovym pſchahom? Jenož potom khodžimy w Duchu, hdyž je naſcha luboſež ſwěrna a woporliwa, haj, hdyž my ſe

żami zapomniany. Tańka żwerna luboścь ło jeno potom w naszych wutrobach sakorjeni, hdźż je japoščtołske łoło: „Njech jedyn njeże teho druheho wobeżežnoścę, dha budżecze tań tón sańki Chrystusowę dopjelnicę”, wotewrjeny nutshód do nascheje wutrobę namałalo.

Potom nascha wera luboścь wužwyczi. Potom budże Bože łoło żwětlo, kotreż nam wutrobu ſhreje a roszwětli. Potom żebi w Božim domje a pschi woltarju w žwiatym wotkaſanju móz wuprožymy, so móžemy wjazy njeſcz a wjazy lubowacż. Potom budžemy w stajnym hladanju na teho knjesa żwoje wschedne dželo sapocžecż a dokonjecż a żaneje ſkładnoſcze njeſhubicż, hdźż móžemy dobrotu ežiniež. Ssmilnoſcь Boža wuczi nań tež žmilnych bycz. Teho wodawanje wuczi tež nań wodawacż. Tań njebudże hinak: Schtoż je Ducha doſtał, budże tež w Duchu žiwym kchodziež. Chrystus ežim dlęje a ežim lepje žwoje byče w nim doſtanje.

Dokelż nětk Bóh tón knjes ſi wóznowskej luboſcę nam žwojego Ducha dawa a dokelż Chrystus w nań býdli, dha maju tež jeho wucžomny staninje na jeho nowy sańki luboſcę hladacż. Duż je Bože łoło połne napominanjow ſi žwernemu a njeſebitnemu dawanju na bratrow. Duż tež žwiaty Pawoł żada: „Dajeże nam dobrotu ežiniež na wschitkach ludzoch, najwjazym pań na tych, kiż ſu nascheje wery.” A to budże temu, kiż ma Chrystusowego Ducha, lohko a pschezo nowe wjeſele, hacż jumu ſa njeho žně węcznego wjeſela w Božim raju pschińdu, kaž ſw. Pawoł praji: „W žwojim ezańku budžemy tež žnjeſcz bjes pschestacž.”

Tow žyjecze ſa wero, tam žnjeſcze ſa widženje! Tow czerńje a wóſt, tam ſkote kloſy a połne ſknopy! Tow žlaboſcę a nusa, tam dobyče a żohnowanie wot milieje ruki Božej. Wóz teho Ducha, kiż je ſawdawf nascheho herbſtwia, budże nań tam wjeſez, hdźż ſhonimy: schtoż żane woko njeje widžalo a żane wuchu njeje žlyſchalō a do żaneho člowjeka wutrobę pschiſhlo njeje, schtoż Bóh je pschihotował tym, kotsiż jeho ſubuja.

Hamień.

Puczowanje po Božim pišmje

abo

Lajle myſle nadendzech, Bože łoło ežitajo.

Podawa żwerny ežitar „Pomhaj Bóh-a”.

1. knihi Mójsažowe, 13. stan.

(Potracžowanje.)

Tehdom poſběhný Lot, kotreñuž ſo spodobaſche, ſo ſmě ſebi najlepſchu krajinu wuſwolicež, žwoje woczi, ſo by ſebi tež najlepſchu a najplódnichu ſtronu ſhladał, a dokelż běſche ſo tež bórzy roſhudžil, hdźż ma ſo wobrožicż, naſtaji ſo na pucz a wobhlada wschitku runinu koło wokoło Jordana, na wobemaj brjohomaj Jordana wot jéſora Genezareth hacż ſi tehdomniſhemu dolej Siddim. Schtoż bě tu wohladał, jeho ſpoſoſi. Pschetož předy, dyžli knjes Sodom a Gomorru ſkaſy, mjeſeche pschiſordanska krajina wjele wody ſi mnogich rěkow a rěczkow ſi powodženju hacż ſi Zoarej, abo kaž tehdyn městu rěkachu: hacż ſi Bele, a běſche luboſna kaž knjesowa ſahroda, kotrež běſche nědy w Edenskej ſadžał a běſche plódna kaž Egipciowska, žwojeje plódnoſcze dla ſławjena.

Egiptowska běſche — schtoż jej Bóh njebe ſpožcił, běſche člowiſte wuměſtvo dopomhalo — najplódnichu kraj stareho žwěta.

Pschiſordanska ſtrona běſche tehdyn wužy plódna dolina, hdźż poſběhſho Mortwe morjo žwoje knjeſtvo naſtupi. Sda ſo, ſo je ſo Jordán w tamniſhim dole do mnogich rěčniſcheczow ſchępił, kotrež ſu ſo ſkonečnje w podſemíſkich prósđnjenižach a ſchlaſbiſnach ſhubile. So by ſo Jordán po dole, wot nětſiſcheho

Mortweho morja ſi Arabiſkemu móřskemu ſaliwej wjedžazym, wuliwał, njeſda ſo derje móžno, dokelž tež hornje Jordanowe rěčniſcheczo po najnowiſchich měrjeniach hižo nimale hľuboſo leži.

Duż wubra ſebi Lot, ſo wročiwiſchi wot žwojego wobhladanja, ſo by Abrahamej roſprawu podał, wſchitkón pschiſordanski kraj, wo kotreñuž runje žlyſchachmy, a lubjerad pschiſbethelsku krajinu wopuſčiwiſchi, ežhnejeche ſi ranju, abo lepje: ſi krótamu ranju. A tań ſo roſdželiſchtaj w dobrej pschesjenosczi jedyn bratr wot druheho, a Abraham bydlesche w Kanaanskim, žlubjenym kraju, a Lot w městach w runinje, w krajinje 5 městow: Sodom, Gomorra, Adama, Zeboim a Bela. A měwſchi paſthyske žiwenje ſyte, ſtaj ſwoje ſtanę hacż do Sodoma, ſo móhł po mějczansku žiwy bycz, kaž ſo jemu lepje ſpodobaſche. Tu je ſo tež bórſy woženil.

Běſcheſli tež po žwojim měnjenju jara derje wolił, a mjeſecheſli tu tež wſcho jara pschiſhodne, ſchtož by ſebi pschał, bě ſebi tola woprawdze jara njeſhmanu ſtronu wuſwolil, ſo mjeſeche poſdžiſho w Sodomje wjele ſrudoby wuſtač; pschetož ludžo w Sodomje běchu ſli a wužy hřeſchny psched knjeſom, a ſi tym je ſo ſapletk do wulich ſtrachow ſa cželo a dufchu.

Tak ſmy ſańo ſpójnali nowe poſkroczenje w dopjelnjenju wulkeho Božego žlubjenja! Kraj běſche Abramowu a jeho ſymjenju žlubjem; a hiſhce bydlesche Lot, tež bohath a mózny, a Abramowe bliſke pscheſzelſtwo, ſi nim w žlubjenym kraju. Duż njeſože kraj wobeju paſthyskeju wjeřchow wjazy njeſcz, ſwada mjeſe paſthyskimi ſwiedze jeju, ſo mataj ſo dželicž. Abraham ſawjedze dželenje na najluboſniſche a najneſebicžniwiſche waſchnje, ſebi wědomny a wěſty teho, ſo jeho Bóh wodži. Nětko pań ſežehuje Bože wobfruczenje, ſo ma kraj Abramowu bycz.

II. Schucžka 14—18. Lědma je Lot wužahnýl, pschiſudži Bóh ſi nowa Abramowu Kanaanskii kraj a pschiſka ſemu, ſo by kraj překti a po dohodeži pschecžahał. Abram to ſežini a wuſwoli ſebi haj Mamre pódla Hebrona ſa ſrjedžiſchežo žwojego dalschego ſydlá.

Hdźż pań běſche ſo Lot wot Abrama džesil, a hdźż běſche tón, jako něhdyn ſe žwojego wózneho kraja a ſe žwojego wózneho doma, tež wotſchoł wot žwojego pscheſzelſtwo, džeshe ſknes ſi Abramowu, ſemu ſu ſjewjazym bórzy po tym na horje pola Bethela, hdźż móžesch ſo daloko a ſcheroſko roſhladacż: Poſběhný, jako předy Lot ſe ſebicžnoſcę, tań tež ty nětko we wery, žwojej woczi a pohladaj wot města, hdźż býdliſch a kotrež je po ſdaczu ſnadeniſche hacż tamne, kotrež je ſebi twój wuj wuſwolil, ſi połnožy, ſi połdnju, ſi ranju a ſi wježoru. Pschetož wſchitkón kraj, kotrež widžiſch, chzu ja tebi dacž a twojemu ſymjenju węčnje, tebi jenož po žlubjenju, ale twojemu ſymjenju něhdyn jako njeſwjaſomne a njeſhubiomne namřekſtwo a wobſedžeſtwo.

Wſcho, schtož Bóh ežini, je węčne; wón njeſini abo njedawa woprawdze nihdy ničo ſachodneho; pschetož tež wſcho ſachodne, ſchtož nam ſpožci, ſpožci nam w zyle wěſtym ſwizu ſi węčnym, a hdźż ſo člowjek wſchego teho ſi wero možuje, dha pschinjeſe węčne plody. Kanaanskii kraj je ſarukowanje a ſnamjo noweho žwěta, kotrež maja wérjazy, kotrež wóz je Abram, węčnje wobſedžecż; a jenož teho dla je jeho eželne ſymjo Kanaanskii kraj wobſadžilo, ſo by ſo Božemu kraleſtwu ežara na wſchej ſemi pschiſhotowała.

A chzu twoje ſymjo ſežecze jako próch na ſemi. Želi ſo budże ſchtož móz próch na ſemi wuliežicž, tón budże móz tež twoje ſymjo wuliežicž; pschetož niz jenož wulfi lud, kotrež wot twojego ežela pschiſudže, mam ſa twoje ſymjo; ale tež wſchitz, kotrež ſe ſo ſbóžnoſcę, tebi a twojemu ludu pschiſhotowana, doſtała, budža twoje džecži rěkacž, kaž ſo Galatiſkim piſa: kotsiž teje wery ſu, tajzy ſu Abramowé džecži. — Šeželi pań w ſi Chrystusowi, ſež Abramowé ſymjo a po žlubje herbjo.

Teho dla ſtan ſi města, hdźż nětſole bydliſch, a pschekhodž kraj po jeho dohodeži a po jeho ſcheroſoſci, pschetož tebi chzu jón dacž; ty móžesch ſo nětko hižo ſa krajneho knjeſa po wſchem prawu měč, dokelž dotalnych wobhydlerjow tu jenož hiſhce ſhwili czeſpju.

Psches tute khodženje po kraju dyrbjeſche ſo Abram proſetiſzny kraja možowacż; ſa wobſedžeſtwo njeje doſtał ani kroczele, kaž doho je tež žiwy był.

Sa p r e n i e z a ſtawisnow nascheje ſbóžnoſcze, ſa paradise a pschedlijeſſe ezaſy, běſche Bóh člowjekam bliſko po czele a duchu; pobožni, kaž Henoch, khodžachu ſi nim. Alle taſke bydlenje Boha

mjes člowljekami ma s lijeñzu žwój kónz; Bóh ſdaluje ho do njebjies, ſo by ho wot netka wot tam člowljekoj ſjewil. Tola wsché ſtaſiſny samerja ho netko na to, ſo by wón ſažo wobhdenje mjes člowljekom dostał. Sa druh i čaž, ſa čaž patriarchow, poſkaže ho Bóh ſažo widžomne na ſemi a wobkhadža po wožobje ſ člowljekami. S džela ſjewi ho cželnje, ſo móžesč jeho widžecz abo žlyſhcz, ſ džela paſ d u ch o w n j e, hdyž běchu čzi, ſ kotrymž je wobkhadžal, někak poſhetworjeni, abo wón ſjewi ho jim wo žnje. Tola ſ tym wón hiſcheze na ſemi njebydli; poſhetoz Bóh ho jažo ſdaluje abo poda ho do njebjia; jeho ſjewjenja ſu jenicežy powoſtanti předawſchego a ſnamjenja ſa poſchichodne.

Tehdom ſběhny Abram po wožebitej Božej poſchitaſni žwój ſtan, a poſchecžahnywſchi kraj po dohroſezi a po ſcheroſezi, bydlesche dlejſchi čaž dale k poſlenu wot Bethela w dubovym abo terebin-towym haju, Almorejſfemu mužej ſ mjenom Mamre žluſhazym, kotryž je w Hebronje, a twarjeſche kaž předy pola Sichema a potom pola Bethela ſnjeſej woſtar.

Tele žydljichzo je ſrjedžiſhcz voſtało, ſ wotkaſ je ho žlubjenje wo wobheženſtu tuteho kraja dokonjal; tu je patriachiſka žwójba najdlěje a najradſcho bydſila, tu je žwojich morvych khowala.

(Poſtežowanje.)

Tsi körzy poſchenzy.

Wicžasowa běſche dobra burowka, ale fuſk nahrabna. Wona běſche w dobrych wobſtejnosczech žiwa, a jeje muž běſche poſhezo mjehlku a čopku wutrobu měl a běſche ſrjedž w žohnowanju a w ſbōžnoſezi tamneje Božeje faſnje ſtał, kotrež naž napomina: „Dobrotu činiež a žobudželicž njeſabudžeze!“ Ale druhdy běſche jemu to jeho žona hórké činišla, a poſledni žnjowy žwiedžen běſche k ſlej ſwadže mjes mandželſkimaj dôchlo, dokež čyžich bur tsi körzy poſchenzy ſhudym roſdawacž a burowka to poſhidacž nje-chaſche. Lubeho měra dla bur tehdom poſchenzu dał njebeſche, ale hluboka hoſoč běſche jemu byla, ſo njebeſche ſměl ſnjeſej wopor poſchinjeſež. Potom běchu burej naſymiske wětſki poſches čelo ſadunyle, wón běſche pol lěta khorowal, a jako bě čaž naletneho wužhywa, běchu burej Wicžasej rów ryli a jeho čelo dele puſhežili jako „wužhy na nadžiju“. Žona njebeſche ho čyžla dacž troſhtowacž, poſhetoz wona běſche žwojeho muža lubowala a běſche netko wo-puſhežena wudowa ſ tjiomi džecžimi, kotrež dyrbjeſche ſama wočahnyež, a ſ wulſim ſublom, w kotrymž dyrbjeſche netk ſama hſopdaricž.

Nětko běſche ſažo žnjowy žwiedžen, a Wicžasowej kaſaſche poſches wutrobu, jako ſtary luby knjeg lekar ſdurjemi ſaſtupi, a wſchitka ból minjeneho lěta ho jej ſzentnarſkej čežu na duschu poſoži, ſo dyrbjeſche ho žyňhež a hórké žlyſh plakacž. Stary knjeg mjeſeſche tež ſa wutrobně raný dobrý rezept. Wón ſhwili čiſche pódla burowki na ſtôlzu ſedžesche a da ho jej wuſlakacž; potom praji ſe žwojim miſlom a wěſtym hloſhom: „My mam my Boha, kíž pomha, a ſnjeſa, kíž wot ſmjerze wumož.“ Burowka ſebi woblicž ſe ſchórzuchom wodže a horze žlyſh plakasche, ale jako běſche jej lekar hiſhceze někotre troſhtowaze ſchpruchi prajiſ, bu wona ſmerom. Wón jej praji: „Wicžasowa, ja ſym dženſa poſchischoł, ſo bych Waſ prožyl, kudej Schurakez žwójbe něſhto khléba do domu poſlacz; muž je hýž ſe lěta dolho khorowat a w domje je wulſa nuſa. Wy ſeže lětža rjane žně měli; duž ſym ſam poſchischoł, ſo bych žlowo ſa khlidu žwójbu pola Waſ řečał.“ Šažo burowka ſtyſniwje plakasche, ſo knjeg lekar ho džiwajo na nju hladasche. Ma to wona woči k njemu poſběhný a jemu plakajo poſvedaſche, ſo je poſledni žnjowy žwiedžen ſe žwojim mužom ſwadu měla dla tjioch körzow poſchenzy a ſo běſche Schurakez žwójba mjes tmy byla, kotrymž běſche jeje mandželski džakny wopor ſa žně poſlacz čyžyl. To běſche khlutna poſutna hodžina, kotruž mjeſeſche tudž burowka, ale tež hodžina žwiatych ſlubjenjow. Hdyž běſche knjeg lekar wotſchoł, ho wona na njebočicžkeho muža dopomi — a činjeſche po jeho myſli — a poſla ſhudym khléb, ſo njebych nuſu tradal. — Žeje wutroba běſche ho ſmjehežila.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Čežke njeſbože je naſch ſakſki kralowſki dom podechlo. Hdyž prynz Albert njedželu wjecžor domoj jědžesche, ſo konjej ſplóſchischtet. Bohonež a prynzowý žlužobník ſ wosa panyschtej, prynz paſ ſedžo wosta a konjej ſ nim dale čeřjeſchtej. Poſhi

ſawinjenju pucža bu prynz ſ wulſim wotmachom ſ wosa čižnjeny. Wón ho tak čežko ſrani, ſo ſa 20 mjeſchinow wudycha. Teho čežlo ſu do Draždžan dowjeli, a tam je ho žrjedu wjecžor žwiatocžne khowala. Žlyž ſakſki lud žaruje ſi žyſej wutrobu. Šrudny podawſ pak naž ſažo wucži, ſo ſmjerč do kralowſkeho domu a do kudeje hěthy khowali, tak derje po mlodych w kežejazých lětach kaž tež po starých, a ſo dyrbimy ſebi do wutroby ſapiſacž a wſchědne wopominacž žlowa kherluſcha:

Ja ſteju w rowje ſ jenej nohu,
Hacž k ujemu jenož krocžel je;
Ta duſcha budže čahnyež k Bohu
Hdyž ho ta hěta roſpanje.
Spomn na to, moja wutroba,
So ſmjerč ſo k tebi poſchibliza.

— Šańđenu njedželu mjeſeſche ho lětusche tſecže ſerbſke ſemſchenje w Draždžanach. Bone mjeſeſche poſches to wožebitu wažnoſež, ſo móžesche ho jažo w nowopoſhwyczeney ſchiznej zyrkwi wotmecž. Na tónle džen běchu ſſerbo hýž dawno čaſkali, poſhetoz hdyž běſche tež naſhwilna ſchizna zyrkej lubym ſſerbam žlužila a jich k ſerbſkim nutnym ſemſchenjam ſhromadžowala — ſchizna zyrkej ſama, w kotrež ſſerba ſ Draždžan a woſkolnoſeže dlejše hacž 50 lět žwoje ſemſchenje džerža, je tola poſches wažne dopominječza ſerbſkej woſhadze w Draždžanach a woſkolnoſeži wožebje k wutrobie poſchiroſta. Tutón drohi Boži dom w žwojej nětežiſchej žydljichatej poſchi ſažo woſladacž a Božu žlužbu a ſpoſiedž w maczernej rěči žwycziež, běchu teho dla tež ſſerba ſ džela ſi dalokosče po hodžinu dalofich pucžach poſchischi, a w ſchiznej zyrkwi běſche poſchi ſpoſatku Božeje žlužby wulſa ſerbſka woſhada ſhromadžena. Knjeg ſrati Rychžan ſ Hodžija mjeſeſche ſpoſiednu wucžbu a nětežiſchi wodžer ſerbſkich ſemſchenjow w Draždžanach, knjeg ſarati rycerž Jakub ſ Nježwacžidla, předowanje. Wón ſloži žwoje předowanje na Luk. 2, 14: „Cžesč budž Bohu we wžkoſež!“ Š wulſeje ſerbſkeje woſhadze tež rjany džel k Božemu blidu ſtupi, běſche jich 251 (101 mužſich a 150 žónſich). Boža hnada budž nad lubym Božim domom a ſwamuj jón poſched dalschim njeſbožom. Wón žohnuj miſoſežiwe naſche ſerbſke ſemſchenja a ſerbſku woſhadu w nim!

— My lubych ſſerbow hiſhceze junfróež na to ſedžblivych činimy, ſo Budyske pobocžne Gustav-Adolfske towarzſtvo žwój ſetuſchi ſwiedžen w Hucžinje njedželu po Michale, džen 30. ſept., žwycziež. Poſolſnu w 2 hodž. budže ſerbſke ſwiedženſke ſemſchenje, na kotrymž ſmjeſ ſarati Ráda ſ Budyschina předowanje. Němſke ſemſchenje ſapocžnje ho 1/24 hodž., a ſwiedženſke předowanje je knjeg tajny zyrkwinſki radžicžel Keller poſchecželniwje poſchijal. Zyrkwinſke přjódſtejerſtvo w Hucžinje poſches žwójho poſchedždu ſnjeſ ſararia Mateka wutrobnje na ſwiedžen ſcheproſchuje, a my lubych ſſerbow ſ wokolnych woſhadow napominamy, ſo bych u w luboſci k naſchej evangeliſkej zyrkwi w bohatzej licžbje njedželu 30. ſeptembra do Hucžiny poſchischi.

— W Dſchažu bu ſańđenu njedželu knjeg ſuperintendenta Kalich, rodženy ſſerb, kotryž běſche hacž do lěta 1895 duchowny poſchi Michalskej zyrkwi w Budyschinje, khowan. Wón ho narodži w Luthjezach pola Hodžija. Předn běſche wón ſarati w Hornim Wujedže a poſchidže wot tam ſa kaplana Michalskej zyrkwi w Budyschinje. Tow bu wón poſchi woteidženju knjega ſararia Wjazki ſa ſararia wuſwoleny. W lěze 1895 doſta čeſečomne poſoļanje ſa ſuperintendentu w Dſchažu. Hdyž bu jemu poſched něſhto lětami jeho mandželska ſe ſmjerze wotwoſana, je wón ſam bórſy ſa njej ſchol. Wón je čaž žwojeho bveža w Budyschinje ſa naſch ſerbſki lud ho ſtaral a ſa njón dželal. My mam tež rjane ſerbſke předowanja w druhim artiflu, kotrež ie njebočicžki napiſal a kotrež ſu ho wot naſcheho ſerbſkeho ſnihofneho towarzſtwa wudale. My jeho poſledni króč wohlaſdach-my, hdyž naſcheho ſerbſkeho wotza ſmiſha k rowej poſchewodžach-my. W žwojej poſchiviliwoſci k njemu a k ſſerbam běſche poſchijel jemu poſledni čeſeč wopokaſacž. Nětko je tež tak bórſy domoj ſchol ſe žwojeho ſprožniweho ſkutkowanja a džak naſcheho ſerbſkeho luda dže nam ſa wſcho, ſhotož je ſa njón činil. Poſchi jeho žwiatocžnym khowanju běſche jeho předawſcha Michalska woſhada ſastupjena poſches knjega ſararia Rádu.

— Bohacže wopytana běſche 53. hlowna ſhromadžiſna Gustav-Adolfskeho towarzſtwa w Kralowzu, na kotruž hýž tydženja ſpomich-my. Po podatej roſprawje běſche w ſańđenym lěze doſhodow 1997842 hr. Rosdalo je ho wot hlowneho towarzſta 1499402 hr.

Licžba pobocžnych towarzstwot je srostla wot 1891 na 1918, žońskich towarzstwot wot 572 na 590. Město Kralowz a wjecžorna Pruska provinza běchu žwiedzeňski dar hromadžili a wucžinjesche niz mjenje hacž 42,000 hrivnow. 50 wožadow dosta po 200 hr., jedyn dar ſo ſ 9000 hrivnami postaji a ſa Gustav-Adolfſki ſwón w Spryhu ſo 23,000 hrivnow postaji. Duž wožadu k roſdželenju ſa hlowne pschedžydſto 18,400 hrivnow. Tsi wožadu ſo kózde lěto ſa wulkı dar luboſeže namjetuja. Lětža běchu to Lianno w Pruskej, Mündenheim w Baierskej a Turn w Czéſkej. Wſchitke 3 wožadu ſu w nusy; wone dyrbja ſebi nowu žyrkej twaricž. Mündenheim je město, kotrež pſches dželacžerſki lud žvlnje roſcze. Licžba evangelskich wožadnych je ſa 3 lěta wot 300 na 1600 mjes 6000 katholſkimi narostla. K žyrkwinſkemu twarej, kotrež ma 100,000 hrivnow placžicž, hiſcze 20,000 hrivnow pobrachuje. Turn w Czéſkej dowolnoſcž k žyrkwinſkemu twarej jenož dostenje, hdýž ſu twarske pjenjeſy hromadže a k temu hiſcze 20,000 hr. pobrachuje. Ta wožada, kotrež ſ wjetſchinu hložow dobudže, dostenje 14,932 hr., kotrež ſo pſches dary ſ Kralowza na 20,000 hr. povhſchi; ſa přenju podležazu wožadu je 6441 a ſa druhu 6541 hrivnow. Wožložowaſche ſo ſa Lianno 27, ſa Turn 75, ſa Mündenheim 101 hložow. Duž běſche poſlednja dobyla. Pschedžyda pak tež druhé wožadze k dželbračzu hlowneho towarzſtwa porucži. Bohacze wopytana ſhromadžisna Gustav-Adolfſkeho towarzſtwa žwiedeži ſažo wo bohatym žohnowanju Gustav-Adolfſkeho towarzſtwa.

Kruschli a truzki.

Dawki džé ſu dobrota,
Kaž to kózdy widži.
A ſchtóz jich ſo wobara,
Swoje ſbože hidži,
Daj to mjenſche ſwólnivý,
Njechaſchli bycž rěſaný!

* * *

Dosež lakovnych je na ſwěczi,
Kíž bych u radži widželi,
So by jich ſwět ſa Boha měl
A ſa nich dželał a ſo drěl.

* * *

Džiw často, husto ſpodživny,
Tu na ſwěcze ſo stanje,
So ujenamała widžazy,
Pſches čož hdže ſlepý panje.

* * *

Schtóz w ſbožu cžichi, ponížny
Sso džerži wužměwſtwa —
Tón, hdýž rjad horja na nim je,
Ssměch žlyſhcež njetrjeba.

Rěki žiwjenja,

ſ někotrych wožebnych ſchpruchow žwiateho pišma wuwjedžene.

Pſchifl. Sal. 19, 17.

Schtóz ſo na kudsonym ſmili, tón požežuje temu ſenjeſej; tón budže jemu ſažo dobrotu ſaplacžicž.

Sbožapołni člowjekojo, kíž macže čožne ſubla a tutón kražny ſchpruch w pomjatku, kaf derje nałožicže waſche ſamoženje, hdýž jo ſeſužowym ſtaraw, a na tajke waſchuje, kaž ſenjeſej ſeſužej ſamemu, na dań požežicže. O haj, ſbóžni ludžo! Pſchetož ſbóžnik chze wam ſažo dobrotu ſaplacžicž. O kaf budža ſo waſche dusche potom ſe ſbožom paſcž, hdýž wy ſa waſche, tudy na požežonk date ſcherpatki w tamnej wjeſelapołnej wěčnoſczi kražne kraſteſtwo a rjanu krónu ſ rukſ ſenjeſa dostenječe! Luba duscha, wopomn to derje a njeſapowjedž khroble wot nětka žanemu kudsonemu žaneho dary wjazy, kotrež wſchak twoje njeſku, ale Bohu žluſcheja. Ale hdýž ſebi jedyn potřebny žada, ſo by ſo nad nim ſmil, pomžil ſebi: Derje, ſenjeſ ſeſuž tu je a žada ſebi kuf ſhleba a kuf wody, chyl da ty tutemu lubowanemu, kotrehož ſaſtojnuk jenož ſy, něſhto ſapowjedžicž? Ně, ſavěſeže niz! Woſewr ſo, praviza, a daj tutemu hubjenemu bratrej něſhto, ſo tež moja ſewiza njeſe. Budžesč to ſame we wěrjazej požluſhnoſczi a ſ hotowej wutrobu

čzinicž, budže czi ſeſuž twoju nětke woſokanu ſmiloſcž na tamnym dnju tak, kaž by jemu ſamemu woſokana byla, wulzy poſbehovacž a tyžaz króz ſaplacžicž. Moja wutroba, chzemj nětke ſeſuža tak husto hacž je možno, k naſhemu dožnikej ſeſinie, pſchetož

Schtóz ſrudnych ſwježeluje,
Teho Bóh ſam woſchewi;
Schtóz ſo kudsonym wudželuje,
To Bóh derje ſaplacži.
Schtóz rad wjele dawa, tón
Dostenje wjele, ſchtóz wón
Sſebi žada, Bóh, hdýž widži,
So mu dobre je, wudželi.

Ora et labora!

To rěka po ſerbſku: Spěwaj a dželaj! Kaf to naſhi předowinu lepje džeržachu, hacž naſh nětčiſhi narod. Starý lódžnik pak je wo tym pſched něſhto čožom dobru wuežbu dal. We wulkim pſchiftawſkim měſcze, hdžez lódž ſe wſchitkif kónzow ſwěta ležachu, ležesche jena dale wonkach. Wožebny knjes, kotrež chyzſche do njeje, ſtupi do maleho čožma pſchi brjohu ležazeho. Wodžer čožma běſche ſ doboru hotowu, wožebneho knjesa na wulku lódž dowljeſcž. Pſchi ſaſtajenu wježlow dohlada ſo tón knjes, ſo na jenym ſtejeſche „spěwaj“ a na druhim „dželaj“. Wužniěſhuj ſo lódžnika woprascha, kajki ſamýſl ma to džiwne napíſmo; ſo na to w naſhim čažu ſdželany člowjek wjazy nježiwa. Dželacž je najvažniſha wěz, a jenož dželacž a to nadželane ſebi wažicž. „Knježe,“ wotmolwi dostojuj lódžnik, „to ſo Wy ſvlnje molicže. Ža pak chzu tola, kaž wy měnicže ſpytacž.“ S tym wužběhny wježlo, na kotrejž „spěwaj“ ſtejeſche a dželacſche jenož ſ druhim, na kotrejž „dželaj“ ſtejeſche. Čož ſo pſchezo w kolesku wjercžesche a wot měſtna njeſchiniſe. „Hlajče, luby Knježe, ſo bjes modlenja do předka nježde“, praji wježele starý lódžnik a ſdželany knjes běſche wſchon pſchelhwatanu wot roſomneho wotmolvjenja.

Něſhto k roſpominanju.

Porſt Boži.

Pječ porſtow ma hréč arabiske pſchižlowo praji. Dwaj ſwojemu woſorej na woži požoži a rjeſnje: „Njevidž ani khotnoſcze Božeje kaſnje ani hroſnoſcž twojeho ſtukta ani kónza twojeho pucža.“ Dwaj porſtaj požoži na wužhi hréſchnika a praji: „Budž hluči pſchečiwo proſchenju tych ſwojich, pſchečiwo naſpominaju wot horſach.“ Požledni porſt požoži na hubu hréſchnika: „Ty nježmiesch nižo napschečiwo prajicž, ty dyrbisich požluſhacž a woſtacž w mijelžazej požluſhnoſczi.

Kſhijž je ſekera, ſ kotrejž naž Bóh wobruba, ſo njebyhmy do dalokho pola nuts roſtli, tak daloko, ſo bych u wſchitkif ſučhe a ſe halosy prjecž byle, potom je tu plódnoscž.

Nuſa a ſmijerež nimo žaných durſow nježdu.

Hudancžka.

Wſchitzy mužojo ſu wot ſtvořenja ſem maczerje měli, jenož kotrež jeniežki niz?

[wugvç]

W kotrejž ſlowje ſu ſta a tyžaz ſlowow?

[iſiŋgiq aq oqo əlajozd un̄qas ū]

Ssu-li hréči ſwodawane, je to ſbóžna wěz; ale ſchtó by hiſczeje wjele lepje bylo?

[vqəlui ſvqoai oq̄qəlu ūqç]

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož poſta ſnjeſow duchownych, ale tež we wſchěch pſcheſda warňač „Sſerh. Novin“ na wſach a w Budyschinje doſtacž. Na ſchtwórcz ſeta placži wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.